Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp

Bemærkninger af Præsident D. H. Wells.

i Bowery i Store Saltsøstad den 30te Juni 1867.

(Fra „Journal of Discourses.")

(Fortsat fra Side 78.)

Saadanne Anskuelser, som dem, jeg har hentydet til, vilde ganske tilintgjøre Troen paa Tilværelsen af en Gud, paa Frelseren og Kraften af Forsoningen. Saadanne Begreber ere værre end Vantro; de vende ganske op og ned paa Tingene. De Mennesker, der nære saadanne Tanker, sige, at dersom Tingene havde været saa eller saa, da vilde det ogsaa have været saa eller saa med Hensyn til Tingenes Stilling i andre Henseender. For Exempel: „Hvordan vilde Menneskenes Tilstand have været, hvis Frelseren ikke havde hengivet sit Liv?" Jeg veed aldeles Intet i saa Henseende. Hans Død blev fastsat i den Plan, som bestemtes i det guddommelige Raad, førend Menneskene sendtes til denne Jord for at arve den. Det Ene følger af det Andet. Jeg kjender ikke Noget til, hvordan Menneskenes Tilstand vilde have været, hvis Frelseren ikke havde hengivet sit Liv. Jeg troer ikke, at Menneskene vilde have været her, hvis det ikke havde hørt med til Forsoningsplanen. Jeg anseer det ikke for et Gjætteværk; jeg tager netop Tingene, som de ere. Herren har foranstaltet det store Igjenløsningsværk, og det er ham uden Forskjel, enten vi synes om hans Foranstaltning eller ikke, ihvorvel det vilde gjøre meget for Menneskenes Vedkommende. Det tilkommer os at underkaste os den af ham fastsatte Plan, saaledes som vi finde den, og at have den Tro og Tillid, at dette er den bedste og eneste Vei for os, hans Børn, at vandre paa, for at vi kunde erholde Frelse og Ophøielse i Guds Rige.

Antage I, at vor himmelske Fader vilde have sat os i denne Prøvestand, hvor vi ere underkastede Synd, Fristelser, Nød, Elendighed og Død, hvis det havde været ligesaa godt for os, om vi vare for-

blevne i vor aandelige Tilstand i den evige Verden? Jeg troer det ikke, men antager derimod, at det er i en viis Hensigt, vi ere sendte hid for at gjennemgaae denne Prøvestand, og at vore Aander forstod det saa godt, at de vare villige til at komme hertil og at nedstige under alle Ting, paadet de kunde komme til at ophøies over alle Ting. Principet af dette staaer klart, skjønt og korrekt for mit Sind. Jeg begynder at forstaae min første Oprindelse og Gud min himmelske Faders Hensigt at sende mig hid i denne Prøvestand, samt at fatte det Forhold, jeg staaer i til ham.

For dem, som have at begræde Tabet af deres Hedengangne, der ere døde i Troen, ere disse Grundsætninger en Kilde til megen Glæde; Tanken om samme bringer Hjertet til at juble af Fryd og til at glæde sig i Gud og det hellige Evangelium, som han har aabenbaret. I kunne bære Vidnesbyrd derom ligesaa godt, som jeg. I havde ingen Kundskab om Frelsens Plan, om Gud eller det, der henhører til evigt Liv, førend I fik den formedelst Evangeliet. Omendskjøndt Sekteterene paastaae, at de forkynde Sandheden, ere de dog ligesaa uvidende med Hensyn til det, der vedkommer Evigheden, som det umælende Dyr. De vide ikke Noget i Henseende til Frelsens Plan, og de ere altfor fulde af Fordomme til at lade sig belære; de oversee og foragte den eneste Kilde, fra hvilken de i vore Dage kunde hente Kundskab, fordi det ansees for upopulairt, og de ville blive fordømte derfor, thi Vantro er en stor Synd. Ligesom det var med Jøderne i Frelserens Dage, saaledes er det nu med Christenheden. Lyset er blevet tilbudt Menneskene, men de have forkastet det, og dette vil blive deres Fordømmelse. Der blev sagt fordum, at der ikke kunde komme noget Godt fra Nazareth, og nu i vore Dage sige de Christne, at der ikke kan komme noget Godt fra „Mormonerne" eller fra Joseph Smith. Inden ret længe ville de imidlertid finde, at meget Godt kan komme fra den Kilde.

Det er Maaden, hvorpaa Herren virker. Han tager det, som er ringeagtet paa Jorden, for at beskjæmme dem, der ere vise i deres egen Indbildning. Gud vil selv have Æren, det er en Ret, som tilkommer ham. Han vil udføre sit Værk og sine Hensigter i sin egen beleilige Tid. Han har Ret til at gjøre det og til at modtage Æren derfor. Dersom Herren skulde vælge dem, som ere store og vise i Verdens Øine, vilde de gjerne disputere med ham paa Grund af deres store Talenter, og selv tillægge sig Æren for dette og hiint; de ville sige, at denne eller hiin Mand burde kanoniseres for sit hellige og retfærdige Levnet, og at der burde vises en Anden en særdeles stor Ære paa Grund af hans Lærdom og udbredte Virken iblandt Menneskene. Dersom Herren skulde aabenbare Sandheden til saadanne Mennesker, vilde de selv tage Æren til sig og gjøre Evangeliet til en Handelsvare. Man kunde maaskee spørge, hvorledes jeg veed dette. Jeg veed det af hvad de allerede have gjort og af det, de ere ifærd med at gjøre. De sælge Menneskenes Sjæle og sig selv for ussel Vindings Skyld; der er iblandt Religionslærerne en særdeles Higen og Tragten efter Brødet og Fiskene. De tage Børnene, og uden nogen Bemyndigelse fra Herren overstænke de dem med nogle Draaber Vand, som de kalde Daab. Det gjør Intet til Sagen, enten de ere gjennemtrængte af Sandheden eller ikke, naar de blot have faaet Ordet „Velærværdighed" eller „Doktor" føiet til deres Navne. Dette er en Vederstyggelighed i Himmelens Aasyn. Det er ikke rimeligt at antage, at Herren skulde bruge saadanne Mænd til at for-

kynde hans Love for Menneskenes Børn. Det Slags Mennesker ere aldeles uimodtagelige for hans Aands Paavirkninger. Det er langt rimeligere, at han valgte en saadan Mand som Joseph Smith, der var fri for Fordomme, og hvis Sind var modtageligt for hans Aands Paavirkninger — En, som var ærlig og oprigtig og søgte at finde Veien til det evige Liv. Det er langt fornuftigere at antage, at Herren kunde virke paa en saadan Sjæl, end paa denne Verdens Store og Vise.

Den gamle Prophet sagde, at naar dette Værk begyndte, skulde de Fattige og Ydmyge paa Jorden fryde sig i den Israels Hellige. De kunne fatte dette Evangelium, enten saa de Rige og Lærde kunne det eller ikke. De, hvis Forstand er bleven paavirket af Sandheden, have nydt et stort Privilegium, og vore Ældste, som gaae ud, kunne lære hele Verden at kjende Veien til Liv og Salighed. Det er dette, som giver dem Frimodighed til at optræde paa hvilketsomhelst Sted, thi de vide, at saafremt Menneskene ville give Agt paa deres Ord, kunne de lede dem paa Veien til Guds celestiale Rige. Jeg bristede mig til at sige dette til de Ældste, medens jeg var ude iblandt Nationerne, for at styrke og opmuntre dem, thi de vide mere angaaende det, der henhører til Gud og det evige Liv, end Andre gjøre. Derfor opmuntrede jeg dem til at fremtræde med Tillid til Gud og bære Vidnesbyrd om det, de havde annammet, og naar jeg var sammen med de Ældste i de forskjellige Conferencer, forsikkrede jeg de Tilstedeværende i den ene Forsamling efter den anden, at saafremt de vilde lytte til de Lærdomspunkter og Grundsætninger, som de Ældste udviklede for dem, vilde de blive ledede paa Veien til Guds celestiale Rige.

Det sømmer sig de Sidste-Dages Hellige at vise ved deres gode Gjerninger, at de virkelig troe disse herlige Principer og elske dem af deres ganske Hjerte. Et saadant Livsløb vil styrke deres Tro, der netop er Kilden og Grundvolden til Kraft; det vil bevirke Tillid til Gud og Evangeliet. Naar en Ældste er kommen frem for Herren og har bedet ham om at helbrede de Syge, og hans Bøn er bleven opfyldt, kan han da ikke en anden Gang bede med større Tillid? Visselig, han kan, og hvis han vedbliver at beflitte sig paa en reen og dydig Vandel samt at bevare sig fra Verdens Besmittelse, vil han skride fremad Trin for Trin, medens hans Tro paa Gud og det, der henhører til evigt Liv, stedse vil blive stærkere og stærkere. Verden er fuld af Synd, Ugudelighed, Fordærvelse og alskens Uteerligheder, som ere egnede til at forstyrre Menneskets Tilværelse her paa Jorden. Og hvad gjør Christenheden i dens nuværende Tilstand til Menneskeslægtens Opreisning? Har ikke Ugudeligheden stedse tiltaget mere og mere, indtil den nu har udbredt sig til alle Samfundsklasser, og det er blevet umuligt at standse Strømmen? Vi behøve blot at kaste et Blik paa de forskjellige Religionssamfund, der henregnes til Christenheden; de, som bekjende sig til samme, udgjøre kun den mindste Deel af Jordens Befolkning, og hvor Faa ere der ikke selv iblandt disse, som virkelig troe, hvad de bekjende sig til! Der gives vel talrige Sekter, men der er dog alligevel Mange, som ikke ere indtraadte i nogen af dem, og som jeg før har sagt, ere de ligesaa vel farne uden dette. Hvor ubarmhjertigt er det da ikke af disse faa Sekterere at antage, at kun de ere paa den rette Vei til det evige Liv! „Mormonerne" blive undertiden beskyldte for Ukjærlighed, men „Mormonismen" vil i Virkeligheden frelse Alle, som ville lade sig frelse.

Mange iblandt dem, der udgjøre Christenheden, troe ikke paa flere af de

Principper, som jeg har berørt, angaaende Saliggjørelsens Plan. For Exempel, de troe ikke, at der kan gjøres Noget for et Menneske efter Døden, omendskjøndt det kan være gaaet bort uden Kundskab om Evangeliet. Hvilke Myriader af menneskelige Væsener vilde ikke af denne Grund alene ifølge Nutidens Religionssystemer blive udelukkede fra den evige Salighed! Baptisternes og Presbyterianernes Kirkesamfund tælle kun et forholdsviis ringe Antal Tilhængere, og dog maae Alle med Undtagelse af dem ifølge deres Mening blive fordømte og gaae til Helvede. Katholikerne nære de samme Anskuelser. Alle disse Kirkesamfund tilsammen, som kalde sig Christne, have paa hele Jorden kun nogle faa Millioner Tilhængere, og med Undtagelse af de katholske Lande, hvor Massen af Folket hører til Statskirken, gives der i Virkeligheden en stor Mængde iblandt alle Folkeklasser i Christenheden, som slet ikke henhører til noget Religionssamfund, og alle disse Væsener ville ifølge deres orthodoxe Brødres Lære blive fordømte.

Ihvorvel Massen iblandt Qvinderne og Børnene i de katholske Lande hører til Statskirken, hænder det ikke sjelden, at naar de mandlige Medlemmer blive voxne, henfalde de til Vantro eller Ligegyldighed, og istedetfor at besøge Kirken Søndag Formiddag tilbringe de Tiden i Restaurationer. Om Eftermiddagen tilbringe baade Mænd og Qvinder Tiden med Forlystelser af forskjelligt Slags. I de Lande, hvor Protestanterne og Dissenterne er det herskende Folk, er man imidlertid tilsyneladende mere nøiagtig med Hensyn til at helligholde Sabbaten. Mange besøge Kirken regelmæssig, medens Andre enten holde sig hjemme, eller de gjøre Udflugter eller fornøie sig paa andre Maader.

Jeg har hørt Mænd, der have staaet paa Gadehjørnerne og bedet for deres syndefulde Brødre — for En, som maaskee kan have gjort en lille Udflugt og anvendt Sabbaten til sin Fornøielse, medens han en anden Gang har bedet for En, der har banket sin Hustru, og for denne eller hiin Klasse, som de kalde Syndere, idet de sige, at alle Saadanne ville blive overgivne til Helvedes Qvaler, medmindre Herren vil have Barmhjertighed med dem, og dog høre ogsaa de til det saakaldte christelige Samfund. Ligeledes paastaae de, at Alle med Undtagelse af de Faa, der have samme Tro som de, ville blive fordømte og gaae til Helvede for at lide gjennem al Evighed, enten de saa have havt Leilighed til at høre de forskjellige modstridende Troesbekjendelser eller ikke, og alle saadanne Yttringer ere netop grundede paa Ukjærlighed og Mangel paa Velvillie mod de Andre. Jesu Christi Evangelium lærer os imidlertid, at medens disse Syndere, som de, lig Pharisæerne bade for paa Gadehjørnerne, maae omvende sig og gjøre Ret, kunne ogsaa de tilligemed ethvert menneskeligt Væsen, som nogensinde har levet, som nu lever, eller som herefter skal komme til at leve paa Jorden, blive frelste, hvis de ville adlyde Evangeliets Forskrifter, med Undtagelse af dem, „som engang have været oplyste, og som have smagt den himmelske Gave, og som have været deelagtige i den Hellig-Aand, og have smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter," thi hvis de falde fra, „er det umuligt, at de atter kunne fornyes til Omvendelse, da de have korsfæstet sig Guds Søn og gjort ham til Spot." Men Evangeliet vil blive prædiket for Alle, — for dem, som ere i Kjødet, paadet de kunne handle for sig selv, og for dem, som ere gangne bag Sløret, for at Ordinanceerne kunne blive udførte for dem ved Andre, „paadet de kunne blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aan-

den." Dette viser, at naar Alt kommer til Alt, gaae de Grundsætninger, som „Mormonerne" have annammet, ud paa at frelse et langt større Antal af Menneskene, end noget andet bekjendt Religionssystem paa Jorden. Hvorledes kan man da beskylde os for Ukjærlighed? Man kan ikke gjøre det uden at gjøre os Uret.

Maa Gud velsigne os og hjælpe os til at blive trofaste — samt til at stride fremad fra Kundskab til Kundskab, fra Dyd til Dyd, at vi kunde leve saaledes, at vi kunne opnaae en evig Ophøielse i Gud vor himmelske Faders Nærværelse. Maa dette skee, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

Enighed i religiøs, politisk og social Henseende.

(Fra „Millennial Star.")

I vort forrige Numer af „Stjernen" var det vor smertelige Pligt at fremsætte en kortfattet Skildring af den Uenighed, som hersker iblandt Nationerne, og i Særdeleshed for de christne Landes Vedkommende. Denne Gang have vi et behageligt Emne at udvikle, idet vi ville søge i Korthed at skildre „Enighed" for vore Læsere. Der kan siges Meget angaaende dette Punkt med Hensyn til den Skjønhed, Ypperlighed og Fortrinlighed, som udmærker Enighed, samt om de gode Følger, den stedse drager med sig i Henseende til Menneskenes Vel. Men hvor skulle vi vende os hen for at finde virkelige Exempler paa dens Virkninger? Smukke Theorier tage sig vel godt ud paa Papiret, men naar de ikke tillige ledsages af det praktiske Livs Virkeligheder, tabe de al Betydning, og vise sig at være værdløse.

Naar Følgerne af Uenighed i Kirke og Stat allevegne møde Øiet, hvorhen skal saa den trætte Vandrer vende sit Blik for at finde Hvile for sine Betragtninger i Frugterne af Enighed? Vi henvise med Stolthed og Glæde til Utah, de Helliges Hjem og Vuggen for Guds Rige paa Jorden under dets Barndom. Der kan man finde det enigste Folk i Verden; der kan man see, „hvor godt det er, at Brødre boe tilsammen i Enighed." Denne Enighed er bleven tilveiebragt formedelst den Lære, som almindelig kaldes „Mormonisme." De Sidste-Dages Hellige i Utah ere enige baade i religiøs, social og politisk Henseende i den Grad, at Verden betragter det med Forundring.

I religiøs Henseende have de Alle annammet den samme Tro, ere døbte med den samme Daab og ere deelagtige i den samme Aand. I kunne reise allevegne gjennem Zions fredelige Dale, saa langt deres Settlementer strække sig, og see, om I kunne faae to modstridende Svar paa det Spørgsmaal: „Hvad er Evangeliet?" I kunne spørge Arbeideren paa Marken, Haandværkeren paa sit Værksted, Skriveren ved sin Pult, Kjøbmanden i sin Boutik, Forfatteren paa sit Contoir, og Svaret vilde hovedsagentlig blive det Samme. Lærdomspunkter, som overalt i Christenheden vilde give Anledning til en uendelig Tvist og bittre Følelser, kunne der ikke blive Gjenstand for Strid, thi Alle, baade Lærde og Ulærde forstaae dem eens.

Saaledes er det ogsaa med Hensyn til Kirkens Bestyrelse. Det hellige Præstedømme antages af Alle for den eneste rette

Myndighed i Kirken. De Hellige ere ikke alene enige i deres Opfattelse i Henseende til de forskjellige Embeder i Præstedømmet, men de ere ogsaa enige i at opholde de Individer, som indtage de forskjellige Stillinger. To Gange om Aaret blive Kirkens vigtigste Autoriteter opraabte ved Navn for den forsamlede Skare for at blive anerkjendte. Det er en saa beviislig Kjendsgjerning, at der aldrig er blevet givet noget modstridende Votum, at et Forslag i den Retning kun vilde fremkalde Latter. Det er et skjønt, ja endog et ophøiet Skue, at betragte de mange Tusinder af alvorlige og dog glade Ansigter, som ere vendte mod Taleren, naar han fremsætter Forslag om at opholde de Mænd i deres respektive Stillinger, som ere blevne beskikkede til Israels Ledere. Og naar der skal voteres — at see de mange Hænder, som ere hævede mod Himmelen, og det ikke blot for Formens Skyld, men med høitideligt Alvor og inderlig Enighed som et Tegn for Gud og Englene paa den Tillid de have til hans Tjenere — bringer Hjertet til at slaae af Glæde og gjennemtrænger hver Nerve med den Kraft, som ledsager denne Enigheds-Aand. Et saadant Skue kan man ikke blive Vidne til paa noget andet Sted paa Jorden.

Og hvo ere nu disse Mennesker, som saaledes forsamle sig til Conferencer? Maaskee en Samling af Individer, som fra Ungdommen af ere blevne oplærte i og fortrolige med disse Forhold? Nei, visselig ikke. Disse store Forsamlinger bestaae af høist forskjellige Elementer. Samlede fra næsten alle Nationer, fra de meest ulige Folkeslag og fra alle de forskjellige Religionssamfund og Partier — ganske ulige med Hensyn til deres Sprog, Vaner, Skikke, Tro, Anskuelser og Handlemaade, ere de nu Alle, idet de ere „døbte i een Aand til at være eet Legeme," „forenede i det samme Sind og i den samme Mening," medens de have lært at tilbede den samme Gud i eet og samme Sprog, og naar de møde tilsammen i høitidelig Forsamling, opløfte de mange Tusinder frivillig deres Hænder mod Himmelen, ligesom om en usynlig Magt bevægede dem og satte Liv i Alle. Dette skeer iblandt de af Verden hadede, men af Gud velsignede „Mormoner."

Det Spørgsmaal kunde opstaae: „Hvad er Aarsagen til alt dette?" Det er en Hemmelighed for Verden og et Under selv for de Hellige. Det, som bevirker disse Resultater, er Herrens Aand, hvilken alene kan forene Menneskenes Hjerter — og den inspirerede Leder, som staaer i Spidsen for de Hellige. Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige er et Samfund, der er fuldt af Liv; dens Medlemmer ere besjælede af een Aand — den Hellig-Aand — og ledede af et levende Overhoved: Guds Prophet. Sandhedens Aand forener dem til Eet; Alle følge deres Leder, og derfor kan der aldrig være nogen Splid iblandt dem. Der er intet Tyranni i dette. Ligesom Lemmerne paa det menneskelige Legeme uvilkaarlig bevæge sig, eftersom Hovedet vil, saaledes underkaste ogsaa Kirkens Medlemmer sig frivillig deres Præsident. De gjøre dette, fordi de vide, at Gud har kaldet ham til den Stilling, han beklæder, og fordi den samme Aand, ved hvilken han leder dem, følger med deres Lydighed. Det Lys, som er i Hovedet, oplyser hele Legemet. Medlemmerne adlyde stiltiende, men dog paa en forstandig Maade. De Hellige ere altsaa enige i religiøs Henseende, thi de følge deres Leder, og dette bringer Enighed.

I social Henseende ere de enige paa samme Maade. Enhver Familie har sit Overhoved og bliver underviist og ledet af samme. Iblandt de Hellige er Huusfaderen sin Families Overhoved og Præst i

sit eget Huus. Hans Ord skulde være Lov i hans lille Rige. Skjørteherredømmet, der er saa almindeligt i Verden, er ikke populairt i Utah, ei heller Mændenes Tyranni. Qvinderne blive lærte at adlyde deres Mænd, og disse at elske og sørge for deres Hustruer. Det vilde der være en stor Skam, hvis en Mand lod sig beherske af sin Hustru, og det vilde ansees for en stor Skandale, hvis han vilde begynde at skjændes med hende. Børnene blive lærte at adlyde deres Forældre, og der kræves, at ethvert Medlem af Familien skal lade sig lede af dens Overhoved. Et saadant Forhold bevirker Enighed i Familien, i Særdeleshed dersom Huusfaderen styrer sit Huus efter den Hellig-Aands Veiledning.

Denne indbyrdes Enighed i Familien bevirker ogsaa Enighed i de forskjellige Communer og i det hele Samfund. Den fostrer Fredens Aand og gjør Splidagtighed og Strid upopulair og forhadt. Det er formedelst denne Aand, at Polygami kan existere i Utah uden engang at forvolde en Tusindedeel af den Kiv, Bitterhed og Skinsyge, der er saa almindelig i de christne Lande under Monogamiet. Ligesom enhver Familie iblandt de Hellige ledes af sit Overhoved, saaledes er det ogsaa med ethvert Distrikt, enhver Stad og ethvert Settlement. Smaa Misforstaaelser, der muligviis kunne opkomme mellem enkelte Individer, blive afgjorte af vedkommende Biskop, uden at man behøver at tye hen til nogen juridisk Domstol, og derfor er ogsaa det bittre og uendelige Had, som opstaaer af Processer, der noget Ubekjendt. De Hellige ere enige med deres Ledere i at modsætte sig Oprettelsen af Drikke- og Spillehuse, berygtede Huse og andre lignende Steder, som ere saa almindelge i den civiliserede Christenhed, og saaledes ere de offentlige Blade fritagne for at meddele Efterretninger om de skrækkelige Scener af Drukkenskab, Dyriskhed, Slagsmaal, Mord osv., hvorom man næsten daglig kan læse i de populaire Aviser i de forskjellige Lande i Verden.

I politisk Henseende hersker der ogsaa en fuldkommen Enighed iblandt de Hellige, og denne Samdrægtighed opvakte Frygt iblandt de forskjellige Partier, dengang Massen af Kirkens Medlemmer boede i de Forenede Stater, ligesom den nu bringer dem til med Uro at vogte paa alle deres Bevægelser i Utah, thi det er bekjendt, at „Mormonerne" ere enige i deres Voteringer, og deres tiltagende Indflydelse i politisk Henseende er meget frygtet, thi ved deres eenstemmige Votum kunne de kontrollere ethvert Valg. Denne Enighed viser sig i Ordningen af deres indre Anliggender, som for Exempel ved Valget af Repræsentanter til Territoriets Legislatur. Hele den voxne mandlige Befolkning har Stemmeret. I Valgmøderne, som holdes i de forskjellige Communer, udvælges ved eenstemmigt Votum et vist Antal Delegerede, som siden træde sammen for at vælge de Embedsmænd, som behøves til Besættelsen af de ledige Poster. Valgene gaae ganske roligt for sig; der er ingen Uenighed, ingen Strid, intet Slagsmaal, ingen Støi og ingen Bestikkelser. De Valgberettigede begive sig hen til Valgstedet og afgive deres Stemmer, og naar de ere færdige, begive de sig paa Hjemveien igjen til deres fredelige Sysler.

Saaledes er det ogsaa i selve Legislaturen. Enhver har fuldkommen Frihed til at udtrykke sin Mening uden derfor at blive ilde anseet, men da aldrig personlige Angreb finde Sted under en saadan Raadslagning, opstaaer der ingen Strid, hvorfor man snart enes om det fremsatte Forslag, og ethvert Medlem af den lovgivende Forsamling sanktionerer Afgjørelsen. Der er ingen fjendtlige Pa

tier, ingen Opposition, i den Forstand, som den findes i andre lovgivende Forsamlinger; alle Medlemmer ere Brødre, som raadslaae om det almindelige Vel, besjælede af den gode Aand, som en sand Religion skjænker. Denne Enighed i politisk Henseende hviler paa en fast Grundvold, Kjærlighed til Næsten, og de Partistridigheder, personlige Beskyldninger og ærgjærrige Planer, som ere saa almindelige i de forskjellige constitutionelle Rigers lovgivende Kamre, er Noget, der i Utah kun er bekjendt af Navn.

Vi kunne saaledes see, at Utahfolket er i Virkeligheden et enigt Folk baade i religiøs, social og politisk Henseende, og det er netop det Selvsamme, som Verden frygter saameget og strider imod, der er Hovedaarsagen til deres Enighed, Lykke og Held, nemlig: At Alle ledes som af een Villie. Medens Splid og Uenighed, Krig og Blodsudgydelse vil ødelægge Nationerne, ville „den Høiestes Hllige" formedelst deres Enighed tiltage i Storhed og Magt, indtil Guds Rige faaer Herredømmet over alle andre Riger paa Jorden, og hans Love blive gjældende allevegne. Da vil Fred og Enighed med alle de velsignelsesrige Frugter, som følge dermed, komme til at blive herskende iblandt Menneskene.

Saaledes vil Frelserens Bøn blive opfyldt. Hans Folk vil blive Eet, ligesom han og Faderen ere Eet, og hele Verden vil komme til at nyde Godt af denne Enighed. Dette er Hovedøiemedet med dette Værk. Herren har selv aabenbaret sin Villie i disse sidste Dage, og han har sine bemyndigede Tjenere paa Jorden til at lede og undervise de Hellige. Formedelst Præstedømmet ere de forenede med Frelseren, ligesom han er Eet med Faderen. Hans Aand gjennemtrænger dem Alle og sammenknytter dem. Han har sagt: „Dersom I ikke ere Eet, ere I ikke mine." Enighed er derfor vort Valgsprog. Vi skulle indbyrdes være Eet, Eet med vore Ledere, Eet med Christus, og saaledes ogsaa Eet med hans og vor evige Fader og Gud.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Vi optage fra „Millennial Star" følgende Bemærkninger af Præsident Franklin D. Richards om:

Præstedømme og Bestyrelse.

Israels Ældste ere kaldte af Gud til at udføre et meget vigtigt Hverv, — et Hverv, der i Sandhed er af en saa stor Betydenhed, at det naturlige Menneske ikke kan fatte dets Storhed. Det er kun, naar Herrens Aand oplyser Menneskets Sind, at det nogenlunde kan forstaae det store Sidste-Dages Værk, og selv da kan det ikke fatte det i hele dets Majestæt og omfattende Udstrækning. I vor nærværende Ufuldkommenhed see vi det kun ligesom „i et mørkt Speil," og først i Evigheden vil det blive fuldkommen udfoldet for os, saa at vi kunne see det i hele dets underbare Storhed og fatte Betydningen af vor Deelagtighed deri. Men der ere mange vigtige

Pligter, henhørende til vort Kald, hvilke vi for Nærværende maae udføre, og vi have Leilighed til at gjøre os fuldkommen bekjendte med samme, paadet vi kunde blive brugbare Medarbeidere for Jesu Christi Sag.

Det er en meget vigtig Pligt for Præstedømmet at prædike Evangeliet, og det er derfor nødvendigt for enhver af Guds Tjenere at have en grundig og rigtig Kundskab angaaende de Lærdomspunkter, som de skulle lære Andre, thi hvorledes kan vel Nogen lære Andre det, som han ikke selv tilfulde forstaaer?

Men at prædike er imidtertid ikke den eneste eller vigtigste Pligt, som paahviler de Ældste, der ere paa Mission. Det paaligger dem ogsaa at udføre mange vigtige Ordinancer henhørende til Evangeliet, hvilke alle skulle udføres paa den Maade og i den Form, som er fastsat Men det, vi for Nærværende ønske at henlede deres Opmærksomhed paa, er Bestyrelsen af det, der er under deres Omraade. En af deres vigtigste Pligter er at præsidere med Viisdom, saa at de kunne have Indflydelse hos og være til Velsignelse for den Deel af Christi Hjord, som for en Tid maatte være anbetroet under deres Varetægt. Der gives Mange, som ere meget veltalende, og hvilke kunne fremsætte Evangeliets Grundsætninger paa en tydelig og fattelig Maade samt formedelst Guds Velsignelse oprette Grene af Kirken, men som ikke forstaae at bestyre disse Grene, efterat de ere blevne organiserede, og dog er Magten til at lede og styre en ligesaa vigtig Deel af deres Præstedømme. I denne Myndighed er Grundvolden til Storhed, Hæder, Herredømme og en evig Ophøielse. Det er Noget, som naaer ind i tilkommende Verdener. Men det maa blive forstaaet og bragt i Anvendelse i dette Liv, thi Evigheden vil kun udvikle og fuldkommengjøre de Spirer og Kræfter, som blive frembragte i Tiden.

De Ældste kunne i Særdeleshed lære een vigtig Kunst ved at lede og styre Andre, nemlig at regjere over sig selv. De kunne lære at undertvinge deres Lidenskaber og i alle Maader at beherske sig selv. Dette er absolut nødvendigt og vil bidrage mere til at gjøre Vedkommende skikkede til at have Bestyrelsen over en større eller mindre Kreds — end alle Juristers og Statsmænds Theorier tilsammen. Den, som behersker sig selv, er større end den, som erobrer en Stad.

Underkastelse under de retmæssige Autoriteter maa udøves af Enhver, som selv ønsker at blive adlydt, thi hvorledes kunde vel Nogen vente, at Andre skulde tage Hensyn til hans Myndighed, naar han selv vilde ringeagte og modsætte sig dem, som præsidere over ham? Hvis han vil vente, at Andre skulle agte og følge hans Formaninger og Paamindelser, maa han selv være et levende Exempel paa Lydagtighed mod de Raad, som han faaer af sine Foresatte, og han kunde ikke med Rimelighed beklage sig over Opsætsighed, hvis han selv var skyldig i den samme Last. Overeensstemmelse i Forskrift og Handling indgyder Agtelse, og denne er aldeles nødvendig for den, som skal styre og lede Andre. Dersom ikke Vedkommende selver i Besiddelse af en Opsætsighedsaand, kan han heller ikke indgyde Andre den, og en Ældstes Handlinger ville stedse have mere eller mindre Indflydelse paa dem, som han præsiderer over. Derfor maa den, som ønsker at lede Andre, lære at lede og beherske sig selv.

Den Sætning: „Viser den Ære, som bør Ære,“ skulde blive anvendt paa to Maader. En Ældste skulde ikke alene ære sin Præsident, men ogsaa dem, som ere kaldte til præsidere under ham i en underordnet Stilling. Ærer Enhver i hans

Kald. Nogle Distrikts- og Conferencepræsidenter have for Skik, at naar de besøge de forskjellige Grene i deres respektive Arbeidsmarker, træde de paa Grund af en feilagtig Opfattelse af deres egen Stilling ind i Greenspræsidentens Plads. Hvis en Ældste til andre Tider præsiderer over en Green, er han da ikke fremdeles Grenens Præsident, om end den, der er hans Foresatte, er tilstede? Jo visselig. Og om saa er, er det da ikke urigtigt at fortrænge ham fra hans Plads og tage hele Magten fra ham, fordi I ere blevne kaldte til at præsidere over ham? Det Spørgsmaal kan blive fremsat: Naar en Ældste er bleven beskikket til at præsidere over et Distrikt eller en Conference, har han da ikke Præsidiet over enhver Green i sin Arbeidsmark? Jo visselig, og tillige over ethvert Medlem i samme, men det er ikke nødvendigt, at han udfører alt det Arbeide, som udkræves, ihvorvel det er hans Pligt at paasee, at det bliver udført. En Distrikts- eller Conferencepræsident kan præsidere i enhver Forsamling i de forskjellige Grene, der staae under hans Bestyrelse, men han skulde gjøre det ved de Mænd, som ere blevne ansatte til under ham at have Bestyrelsen over de enkelte Menigheder. En Greenspræsident skulde forstaae, at det er hans Pligt at raaføre sig med sin Foresatte angaaende Forsamlingen, hvis han er tilstede, og den præsiderende Ældste skulde forstaae, at det er hans Pligt at ære Grenens Forstander i hans Stilling.

I denne Kirke er der ingen Nødvendighed for, at der skulde opstaae nogensomhelst Misforstaaelse, og Ingen behøver at trænge sig ind i en Andens Stilling. Det hele Bestyrelsesmaskineri i Christi Kirke er praktisk, harmonisk og fuldkomment. Menneskene ere derimod ufuldkomne, men hvis de ville underkaste sig den Plan, som er aabenbaret fra Himmelen, ville de blive deelagtige i Herrens Aand og skride fremad til Fuldkommenhed.

Al den præsiderende Myndighed, som er anbetroet de Ældste her i disse Lande, er kun midlertidig; den ophører, naar de blive løste fra deres Plads, men den Erfaring, de have erhvervet sig i deres midlertidige Stillinger, burde være varig og gavnlig for dem. En af de Lektier, som Enhver maa lære for at kunne blive skikket til at lede Andre, er, at komme til at kjende den menneskelige Natur. De Ældste have en ypperlig Leilighed til at lære denne Lektie, medens de i deres forskjellige Stillinger præsidere over de Hellige. De have Anledning til at lære at kjende de forskjellige Individers Tilbøieligheder, Temperament og Karakteer, samt til at studere, hvorledes de skulde lede dem. At udøve Strenghed og Haardhed mod Enhver og under alle Omstændigheder, er den værste Fremgangsmaade, man kan følge. De Ældste skulde bestræbe sig for at lære at kjende Menneskene, og skulde lede og raade dem saaledes, at de dog uden nogensinde at gaae udenfor Evangeliet tage tilbørligt Hensyn til de forskjellige Individers Eiendommeligheder, og rette deres Bestyrelsesmaade efter de Personer, de have at vaage over.

Regjeringsmagten i Guds Rige er grundet paa Kjærlighed. Rædselsherredømme hører ikke til Guds Regjering. Kjærlighed fremavler Kjærlighed. De, som have de Helliges Hengivenhed, kunne lede dem uden noget Besvær, og den Indflydelse, de have opnaaet, vil være varig. De, der regjere ved Hjælp af Frygt, ville stedse møde Opsætsighed, og naar deres Myndighed er forbi, vil ogsaa deres Indflydelse være borte, og de ville kun blive erindrede med Mishag. Præsident Young viser et skjønt og mønsteværdigt Exempel, hvilket de Ældste skulde søge at efterligne.

Han har en beundringsværdig Indflydelse over de Hellige, og Grunden dertil er den, at han har deres Kjærlighed, Agtelse og Tillid.

Herren agter at gjøre de Hellige til et Rige af Konger og Præster. Israels Ældste skulde derfor søge at berede sig for deres høie Bestemmelse og at gjøre sig skikkede til samme. De skulde gjøre sig bekjendte med Nationernes Love, Sæder og Skikke, men fremfor Alt med den Aand, de Love, de Grundsætninger, den Orden og det Regjeringssystem, som hersker i Guds Rige, samt med deres Indflydelse paa Menneskeslægtens Skjæbne, paadet de efterat Verdens Riger ere blevne sønderbrudte, og der vil komme til at behøves vise Mænd til at repræsentere Guds Rige og sætte de ydmygede Levninger af Nationerne i Orden, — kunde være beredte formedelst Aandens Viisdom og deres egen Kundskab og Erfaring til at bruge den Bestyrermagt, som tilhører deres Præstedømme.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 94.)

Alle disse Love ere meget frisindede og give Magistraten den meest udstrakte Magt. Illinois har med Ære stilt sig ved dette Hverv, og Statens Repræsentanter skulle aldrig blive forglemte. Enhver Rettighed, vi bad om, er bleven tilstaaet, ethvert Forlangende indrømmet og ethvert Ønske opfyldt. I Senatet arbeidede Hr. Little med utrættelig Iver for vor Sag og opfyldte samvittighedsfuldt de Pligter, der paahvilede ham som vor Repræsentant i Overhuset. Lægger Mærke til denne Mand, og viser ham al mulig Ære. Ligeledes have dHrr. Snyder, Ralston, Moore, Ross, Sapp og mange andre Medlemmer af Overhuset gjort os store Tjenester, og Loven gik igjennem, uden at der var en eneste Stemme imod.

I Underhuset var ogsaa vor Repræsentant Charles paa sin Post og opfyldte samvittighedsfuldt sin Pligt. Han er en virksom Mand, og ikke En, som taler meget. Han har fuldkommen opfyldt sin Pligt mod os. Mange andre Medlemmer af dette Huus toge sig ligeledes med Iver af vor Sag, og med Undtagelse af et Par iblandt Repræsentanterne, syntes Alle at være villige til at forunde os alle de Rettigheder, vi med Rimelighed kunde vente, og stemte for Loven, og jeg maa ikke forglemme at omtale, at Lincoln, hvis Navn paa Valglisten i November blev udstrøget, (dog ikke paa Grund af noget Mishag til ham som Menneske, men fordi hans Navn stod sidst paa Listen, og vi ønskede at vise vor Velvillie for det demokratiske Parti ved at vælge paa Ralston istedetfor En af Whigpartiet) var ædelmodig nok til at stemme for Loven, og efter den endelige Afstemning kom han frem til Skranken og ønskede mig hjertelig til Lykke med dens Vedtagelse.

Vor værdige Gouverneur er villig til at lade os vederfares Retfærdighed i enhver Henseende og til at forskaffe os enhver Lettelse, som kan bidrage til vor fremtidige Velfærd.

Illinois har tilvisse opfyldt sin Pligt, og det tilfulde, og nu er det for os at vise, at vi ere oprigtige, retskafne, retfær-

dige og værdige til den Gunst, som er bleven os saa ædelmodigen beviist af dets Statsmænd. Jeg har sagt, at vi ere et Folk, der holder fast ved Loven, og nu maae vi vise det. Staten har opfyldt ethvert af vore Forlangender, og hvis vi ikke vise os værdige til den os beviste Gunst, maae vi selv bære Følgerne. At tildele en retfærdig Gjengjældelse skulde stedse være vort Formaal, og da vil Gud velsigne os i enhver Henseende.

Deres osv.

John C. Bennett.

Jeg har selv udkastet Planen til ovenstaaende Love for Nauvoo. Jeg gjorde det til Kirkens Bedste og efter saa frisindede Grundsætninger, at ethvert retskaffent Menneske trygt kan leve under deres beskyttende Magt uden Hensyn til Religion eller Parti.

Søndag den 20de December.

Jeg blev af Høiraadet anmodet om at afgjøre Robert D. Fosters udsatte Sag. Efter at have hørt Vidnerne, afgjorde jeg den saaledes, at han blev frikjendt for de mod ham fremførte Beskyldninger, hvilken Afgjørelse vandt Raadets Bifald.

„Eders Prædikant prædiker falsk Lære,“ udbrød en Sekterer i Manchester til en af de Hellige. „Saa,“ svarede denne, „hvori prædiker han da falsk Lære?“ „Aa, ved at fortælle Folk, at de skulle reise til Amerika,“ sagde Sektereren, „og,“ vedblev han, „der er ikke Noget i Bibelen, som befaler Folk at reise derhen.“ „Men,“ svarede den Anden, „der er heller ikke Noget i Bibelen, som befaler Folk at forblive i Manchester; derfor undrer det mig, at De vover at forblive paa et saa uskriftmæssigt Sted endnu en Nat, thi man bør rimeligviis ikke mere boe i England end i Amerika, uden man kan finde et Skriftsted, som taler derfor.“

Dette er et træffende Exempel paa det nittende Aarhundredes Viisdom hos dem, som modsætte sig Guds Værk.

Mandag den 21de. Elias Higbees og Robert B. Thomsons Andragende, dateret 28de November 1840, blev forelagt de Forenede Staters Repræsentanthuus. Det overgaves til Justitscommitteen, og der blev bestemt, at det skulde trykkes.

Fredag den 25de. Eldsterne B. Young og George A. Smith bivaanede en Conference i Hanley, Staffordshires Pottemagerier. Conferencen var bleven forøget med 6 Eldster, 26 Præster, 10 Lærere, 9 Diakoner og 356 Medlemmer siden Mødet i Juli, og der blev endvidere ordineret: 6 Eldster, 6 Præster, 4 Lærere og 3 Diakoner.

Søndag den 27de. Et Kapel, tilhørende Independenterne i London, var blevet overladt til Eldste Kimball og Woodruff. Denne prædikede.

Mandag den 28de. I Edingburgh i Skotland er der af Eldste Orson Pratt grundet en Menighed, der tæller fem og halvfemsindstyve Hellige. Eldste George D. Watt arbeider nu der paa Stedet.

Onsdrg den 30te. Eldste Young skriver fra Liverpool:

Elskelige Broder! Jeg skriver for at underrette Dem om min Reise til London. Jeg forlod London den 25de November i Selskab med Eldste Kimball og besøgte underveis følgende Steder: Macclesfield, Burslem, Hanley, Lane End, West Bromwich og Birmingham. Vi reiste tildeels med Vognbefordring og tildeels med Jernbanen, og ankom til London Mandagen den 30te; vi traf der Eldste Woodruff sund og karsk. Han havde Aftenen før vor Ankomst døbt tre eller fire Personer. Jeg forblev i London til den 11te Decbr., da jeg begav mig paa Veien til Herefordshire. Brødrene Woodruff og Williams fulgte mig

til Jernbanestationen; Ældste Kimball blev tilbage i London.

Udsigterne til Evangeliets Udspredelse opklaredes, medens vi vare der. Vi vare Alle enige i, at det var bedst, at Ældste Kimball blev tilbage hos Ældste Woodruff. Jeg følte mig meget interesseret der, medens jeg var hos mine Brødre. Jeg beder, at Herren maatte rulle sit Værk fremad i denne store Stad. Jeg føler en særdeles stor Deeltagelse for Indvaanerne dersteds, og Gud veed hvorfor, men jeg troer det er til hans Ære og Sjæles Vel. Maa hans Navn blive forherliget.

Jeg ankom til Cheltenham samme Dag, som jeg forlod London, og reiste saaledes 101 Miil i 7½ Time, og deraf 38 Miil med Vognbefordring. Jeg blev der Sabbaten over og prædikede i to Forsamlinger for en meget opmærksom Tilhørerkreds. Om Eftermiddagen var Huset overfyldt med Mennesker. Ældste Henry Glover prædikede der og i Omegen med megen Fremgang. Jeg troer, han er en god, ydmyg Mand, og at han vil gjøre meget Godt.

Jeg besøgte Conferencen i Gadfield Elm. Forhandlingerne i Conferencen i Garway, der var bleven afholdt den 8de, bleve oplæste. Derefter besøgte jeg Conferencen i Stanley Hill, afholdt den 21de. Menigheden i Garway tæller 95 Medl., 1 Ældste, 7 Præster, 3 Lærere og 1 Diakon. I Gadfield Elms Conference blev der repræsenteret 17 Grene med 327 Medl., 13 Ældste, 31 Præster og 9 Lærere. Stan-Hills Conference bestaaer af 25 Grene med 839 Medl., 17 Ældste, 57 Præster, 16 Lærere og 1 Diakon.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. Femdobbelt Mord i Altona. Natten til den 15de December er der begaaet en oprørende Misgjerning i Altona. Commissionair Vilhelm 'Lange fra Segeberg, hans Kone og deres tre Børn, to Sønner, henholdsviis i en Alder af 15 og 9 Aar, samt en Datter paa 5 Aar bleve nemlig fundne døde med overskaaren Hals. Tjenestepigen fandt om Morgenen henimod Klokken 7 Dagligstuen og Sovekammeret aflaasede, hvad der ellers aldrig var Tilfældet, og da hun frygtede for, at der var skeet en Ulykke, hentede hun Værten i Huset og en Nabo, som fik Dørene aabnede. Under et Vindue i det første Værelse fandt de Mandens Lig, og ved Siden deraf laa der en blodig Brødkniv. I samme Værelse laa tæt ved Døren til Sovekammeret Konens Lig. Begge Lig vare fuldt paaklædte. I Sovekammeret laae Ligene af de tre Børn i deres Senge. Der blev strax gjort Melding til Politiet, og vedkommende Øvrighedspersoner optoge saa hurtigt som muligt en Protokol over det Skete. Gjerningsmanden er ikke opdaget, men da der ikke bemærkedes mindste Spor af nogen Kamp paa noget af Ligene, er det rimeligt, at Familiefaderen selv har begaaet Misgjerningen med den Kniv, der laa ved Siden af ham.

England. Natten mellem den 2den og 3die f. M. har der ved den engelske Kyst raset en heftig Storm fra NNO med Sneefog. Der berettes i et Tele-

gram, at mange Skibe skulle være strandede og at en Deel af Great-Eastern-Jernbanen er bleven ødelagt. Ligeledes signaliseres der Oversvømmelser.

Den Frygt, som hersker overalt i England for uventede Foretagender fra Feniernes Side, har ikke været saa ganske ugrundet. Nogle Feniere have nemlig ifølge indløbne Efterretninger sprængt en Deel Smaahuse i Nærheden af Fængslet „Clerkenwell" i Luften ved Hjælp af en Krudtmine, for saaledes at befrie en af deres Førere, Burke, der blev paagreben og fængslet i Begyndelsen af November. Af Times' Meddelelser erfares, at det har været Feniernes Plan at tilveiebringe en Breche i Muren for saaledes at give Burke og Casey Leilighed til at undflye. Man havde valgt Tiden kort efter Klokken 4 om Eftermiddagen, da de Fangne netop paa denne Tid pleiede at spadsere i Fængselsgaarden, men tilfældigviis havde Inspekteuren Dagen iforveien forlagt Spadseretiden til Kl. 3 til 4, saa at Fenierne ikke opnaaede deres Hensigt. Lidt før Kl. 4 om Eftermiddagen blev der seet 3 Mænd og et Fruentimmer, som bar en Tønde, der var tilhyllet med et hvidt Klæde, hen til Fængselsmuren (som danner Nordsiden af en lille Gade ved Navn Corporation-Lane). Efterat en brændende Lunte var bleven fæstet til Tønden, forsvandt vedkommende Personer i de tilstødende Gader. Den paafølgende Explosion var meget voldsom. Den 2 Fod tykke og 20 Fod høie Fængselsmuur blev løftet iveiret og styrtede dernæst sammen i en Længde af mange Fod; Husene paa den modsatte Side af Gaden bleve rystede saa heftigt, at to af dem snart vare forvandlede til Ruiner og 6 andre mere eller mindre beskadigedes. To Mænd og 1 Qvinde dræbtes paa Stedet; henved 30 andre Personer bleve mere eller mindre kvæstede eller lemlæstede. Politiets Efterforskninger have endnu ikke ført til noget sikkert Resultat; dog har man paagrebet 3 Personer som mistænkte, deriblandt et Fruentimmer, som kort efter Arrestationen gjorde et Selvmordsforsøg. Siden skal der have fundet 3 nye Brandstiftelser Sted, som alle tilskrives Fenierne.

Rusland. I St. Petersborg har der viist sig Cholera. Der har fundet 6 Tilfælde Sted, som næsten alle ere endte med Døden.

Vestindien og Sydamerika. Foruden Beretningerne om den voldsomme Orkan i Vestindien og de Jordrystelser, som samtidig fandt Sted, meddeles endvidere, at St. Thomas og St. Croix samt omliggende Øer ogsaa siden have været hjemsøgte af gjentagne Jordskjælv. Paa St. Thomas føltes der den 18de November omtrent Klokken 3 Eftermiddag et meget voldsomt Jordskjælv, der varede omtrent i 2 Minuter, og mere eller mindre rystede alle Bygningerne i St. Thomæ By. Senere ere stadig mere eller mindre voldsomme Rystelser forekomne, navnlig den 19de om Formiddagen Kl. henved 8 tvende stærke Rystelser, og fremdeles den 20de Kl. 8, 30 Min. en mere end almindelig stærk Rystelse. Rystelserne vedvarede endnu den 21de, men dog maaskee noget svagere end de to foregaaende Dage. Næsten umiddelbart efter den første Jordrystelse den 18de Kl. 3 optaarnedes i Indgangen til Havnen overordentlig store Vandmasser, som med særdeles stor Voldsomhed drev ind imod Land.

Paa St. Croix indtraf ifølge en Meddelelse fra Gouvernementet af 18de November ligeledes samme Dags Eftermiddag Kl. 3, 10 Min. et særdeles stærkt Jordskjælv, der blev umiddelbart efterfulgt af Grundsøer, som saavel i Christiansted som Frederiksted havde anrettet betydelige Ødelæggelser.

Over St. Nazaire er der ogsaa ankommet Privatbreve med nærmere Efterretninger om de meget heftige Jordrystelser, som have fundet Sted paa St. Thomas. Man sporede indtil 148 Stød i 30 Timer. Saa godt som intet Huus er, hedder det, ubeskadiget. Folk opholde sig tildeels i Telte og Træhuse. Søen har væltet sig op i Byen og ødelagt saa at sige alle store Lagere og Beholdninger. Dog omtales intet Menneskelivs Tab i Byen, hvorimod i Havnen Flere ere omkomne. Paa St. Croix ere Stødene følte og Vandets Stigen ligeledes.

I et Telegram fra Lissabon af 15de December hedder det: 6,000 Paraguiter angrebe den 3die November de Allieredes Leir ved Fuyanti. Af de Allierede bleve 270 Officeerer og 3,500 Mand gjorte ukampdygtige. Paraguiterne indtoge Leiren og gjorde 1,500 Fanger og et Bytte af 300 Stkr. Feltskyts.

Ostindien. Natten mellem den 31te October og den 1ste November har der raset en Tornado i Calcutta og Omegn, og synes at have været en Orkan af den værste Art. Den varede i 8 Timer. De anrettede Ødelæggelser have en beklagelig Udstrækning og skulle endog overgaae dem, som den voldsomme Orkan i October 1864 afstedkom. Om dens Ødelæggelser tilsøes har man endnu kun sparsomme Efterretninger. Ved Huglis Munding er der strandet flere Skibe; Hinduernes Smaaskibe ere feiede bort i Hundredeviis. Baade paa Huglifloden og i Calcuttas Havn ere Dæmningerne styrtede sammen. Mange Tusinde af Hinduernes letbyggede Huse og endog solide Steenbygninger ligge i Ruiner; i Calcutta anslaaer man Tabet af Menneskeliv til over 1,000.

China. I Nærheden af Peking skal der være udbrudt en stor Opstand iblandt Keiserens Undersaatter. Paa samme Tid trues China af et Angreb udenfra. Fyrsten af Nepal, et lille Rige, der ligger paa Himalayas sydlige Affald, er bleven saa forbittret over den slette Modtagelse, hans Afsendinge have fundet i Peking, at han vil lade de nærmestboende af Keiseren af Chinas Undersaatter undgjælde derfor og til den Ende gjøre et Indfald i Thibet, der staaer under chinesisk Overhøihed. Det er ikke længe siden, at den stridbare Fyrste af Nepal laa i Kiv med Englænderne, der ere hans Naboer mod Syd.

Blandinger.

Jernbaneanlæg i Rusland. Siden Aaret 1862 har den russiske Regjering anvendt ikke mindre end 113 Millioner Rubler til Bygning af Jernbaner og forskjellige dermed i Forbindelse staaende Øiemed. Af denne Sum medgik $51\frac{1}{2}$ Millioner Rubler til Understøttelse for private Jernbaneselskaber, 4 Millioner anvendtes til Indkjøb af Jernbaneactier, over $1\frac{3}{4}$ Million til Laan og Forskud, ca. $54\frac{3}{4}$ Million til Anlæg af Stats-Jernbaner, og Resten til Udvidelse og Forbedring af Odessas Havn. Af de for Tiden i Drift eller under Arbeide værende 27 Jernbanelinier tilhøre de 6 Regjeringen, medens 21 eies af private Selskaber, men de sidstnævnte, med Undtagelse af Riga-Mietau-Jernbanen, nyde alle Understøttelse af

Staten, deels ligefrem ved Pengetilskud, deels ved Rentegaranti, deels under begge Former. Blandt de projecterede Jernbanelinier vil neppe nogen blive af større Betydning end den saakaldte siberiske Jernbane, der tænkes ført fra et Punkt Nordost for Kasan over Ural til Tumen, Sydvest for Tobolsk, i det dobbelte Øiemed at sætte Uralbjergværkerne i Forbindelse med de tilgrændsende Distrikters Kulminer, og i det Hele taget at skabe et livligere Samqvem med de hidtil saagodt som aldeles isolerede siberiske Besiddelser. Hvor store Udlægene til Jernbaner end hidtil have været, saa kan det dog ikke betvivles, at de i Tidens Løb ville rigelig betale sig ved at fremme Udviklingen af Landets rige og mangfoldige, men hidtil navnlig paa Grund af Mangelen paa Communicationsmidler ikkun sparsomt benyttede Hjælpekilder.

Orgelharmonium er Navnet paa et musikalsk Instrument, der ved dHrr. Alexandre og Debain er indført i Frankrig. Senere har Orgelharmoniet ogsaa faaet Indpas i Tydskland, hvor det i stort Antal fabrikeres hos Schiedmayer og Trayser i Stuttgart. I større Skoler bruges disse Orgeler nu meget ved Ledelsen af Sangen, og i mangen en Landsbykirke erstatte de paa en fortrinlig Maade de langt dyrere Orgelværker. I Paris have disse Instrumenter endog i en forbedret Skikkelse faaet Plads i Salonerne, og paa den sidste Verdensudstilling tildroge dHrr. Richard og Loffel ved deres udmærkede Orgelharmonier denne Art af Instrumenter en stor Opmærksomhed. Bælgene i sidstnævnte Fabrikanters Orgler besidde den Egenskab længe at kunne bibeholde Luft, saa at Spillet kan fortsættes med en ringe Trædning. Tonen af Registrene „Voix celeste“ og „Musette“ er klar og tiltalende, og en mere usædvanlig Stemme „Harpe colienne“ skal være af stor Virkning.

Indhold.

	Side.		Side.
Bemærkninger af Præsident D. H. Wells (fortsat)	97.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	107.
Enighed	101.	Nyheder	109.
Redaktionens Bemærkninger (Præstedømme og Bestyrelse)	104.	Blandinger	111.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.